

Hồi 22

NGỖ NGÀNG VỀ THÂN THỂ LAI LỊCH
CHỈ LÂM CHUNG MỚI TỔ NGỌN NGUỒN

Ngỗ đang khẩn trương đưa một người hôn mê cùng đi, thế nên Ngô Hiểu Mai không thể không giật nảy người khi bất chợt nghe Trương Khánh Long đột ngột lên tiếng:

- Chạy như thế này đã đủ xa, thật đa tạ và không dám phiền tiểu thư nữa.

Và Trương Khánh Long lại còn kịp uốn mình tự tách khai để đứng một cách thân nhiên trước khi Ngô Hiểu Mai hoặc vì giật mình, hoặc vì tức giận thế nào cũng buông tay đánh rơi Trương Khánh Long. Nhưng Ngô Hiểu Mai giận thật:

- Sao người dám giả vờ để lợi dụng ta? Nếu biết rõ người là kẻ lắm mưu mô thủ đoạn, lại có tâm địa tà vạy, thà ta tự bỏ đi từ trước thay vì cứ lo lắng và cố nán chờ người.

Trương Khánh Long chợt nghiêm giọng:

- Tại hạ vì có ẩn tình đành giả vờ và kỳ thực không có ý lợi dụng tiểu thư. Một nữa là xin lượng thứ và cũng có lời đáp tạ vì được tiểu thư lần đầu tiên lo lắng quan tâm. Nhân đây cũng xin nói thêm, tiểu thư có thể đi được rồi. Vì như tiểu thư vừa nói, cơ hội tùy tiện ly khai quả thật đã một lần đến với tiểu thư và thật mừng vì tiểu thư vẫn vô sự, dù đã bị Lạc Nhữ An quyết gây bất lợi. Thật thất lễ, tại hạ có việc phải đi, sẽ không tiện tiễn chân. Cáo biệt.

Trương Khánh Long chực đi đành dừng lại:

- Tiểu thư có việc gì cần chỉ giáo chăng?

Nàng chuyển người đi đến đối diện Trương Khánh Long:

- Người vẫn chưa đáp câu hỏi của ta?

Trương Khánh Long thở dài:

- Thật sự tại hạ có việc phải đi. Nếu tiểu thư vẫn không có gì chỉ giáo, thật mong đừng làm tại hạ chậm bước.

Nàng cười lạt:

- Người vội đến thế sao? Vì việc gì chứ? Liệu có vội bằng việc an nguy của Tô phu nhân chăng?

Trương Khánh Long giật mình:

- Ý muốn nói tiểu thư sẽ sẵn lòng vì tại hạ giải thoát Tô phu nhân?

Nàng vẫn cười lạt:

- Điều đó tùy thuộc ở người, xem người có đáp ứng ta chăng?

Trương Khánh Long nhân nhượng:

- Tiểu thư cần tại hạ đáp ứng điều gì?

Nàng bảo:

- Đã một lần ta toan nói, đấy là lần cùng người lưu ngụ tại Tảo Diệp Trang. Chỉ tiếc hoặc người quá lãnh đạm hoặc quá xem thường ta nên đã khẳng khăng chẳng cho ta cơ hội tỏ bày. Hy vọng lần này vì sự an nguy của Tô phu nhân, người có thể đủ nhẫn nại để nghe và sau đó phải tận lực giúp ta.

Trương Khánh Long dần nôn nóng:

- Tại hạ hứa sẽ nghe nhưng không phải lúc này, hay là tiểu thư cho tại hạ tạm khuất lại, chỉ một ngày thôi? Hoặc giả vẫn lo tại hạ tìm cơ thoái thác, liệu có được không khi tại hạ ngỏ lời mời tiểu thư cùng đi?

Nàng động tâm:

- Có việc khẩn đến thế sao? Là việc gì?

Trương Khánh Long đành thổ lộ:

- Tại hạ muốn quay lại gặp lão Huỳnh.

Nàng giật mình:

- Để làm gì? Vì muốn kết liễu lão, a... ta hiểu rồi. Thì ra người cần giả vờ để thay vì ra tay kết liễu lão ngay lúc đó người muốn quay lại và ngấm ngấm dò xét gì đấy ở lão? Vậy sao ngay lúc này người không thực hiện, lại cố tình để ta đưa người chạy một quãng khá xa? Hãy giải thích mau, nếu không ta thật chẳng thể hiểu nổi người.

Trương Khánh Long miễn cưỡng giải thích:

- Tại hạ không thể kết liễu lão Huỳnh, vì thú thật sau một kích của lão chấn ngay tâm mạch, tại hạ dù vô sự vẫn không hoàn toàn, thế nên chỉ có thể lén bám theo và bằng mỗi một phương cách này mà thôi.

Nàng nhìn Trương Khánh Long bằng một vẻ mặt rất hoài nghi:

- Nhưng ta xem người chẳng có vẻ gì giống như đã bị ngoại thương hay nội thương. Người nên thành tâm thì hơn.

Lại miễn cưỡng, Trương Khánh Long cho tay vào người để tự lấy ra một vật:

- Tiểu thư có biết vật này chẳng? Là Kim Đào bài của Kim Đào Hội tại hạ tình cờ có được. Và tiểu thư có thấy rõ năm dấu ngón tay vẫn hằn sâu trên Kim Đào bài? Tại hạ ắt đã mất mạng nếu không có Kim Đào bài ngẫu nhiên được cất giữ và che chắn ngay tâm mạch. Dù vậy chấn kinh từ độc thủ của lão Huỳnh vẫn khiến toàn bộ kinh mạch của tại hạ bị chấn động. Thế nên nếu bảo tại hạ chỉ giả vờ hôn mê thì chưa hẳn, còn bảo tại hạ tuyệt đối vô sự thì không hoàn toàn đúng, tiểu thư đã tin?

Nàng thầm kinh hãi khi thấy rõ mảnh Kim Đào bài tuy lúc này hoàn toàn móp méo nhưng nhất định trước đó phải có dạng vuông vức và thật phẳng mới đúng với danh xưng Kim Đào bài.

- Vậy người toan quay lại quyết loại trừ kẻ ác ma là lão Huỳnh?

Trương Khánh Long gật đầu:

- Cũng có thể nếu tại hạ có cơ hội. Tiểu thư nghĩ sao?

Nàng do dự:

- Lạc Nhữ An đã đưa lão Huỳnh đi và chưa biết sẽ đi về phương trời nào. Liệu người toại nguyện chẳng? Nhưng thôi đi thì đi vì suy cho cùng, nếu phải đợi đến lần sau gặp lại, ta e người không dễ gặp may lần thứ hai. Vậy thì bỏ qua cơ hội này đúng là tự gây thêm tai họa cho người mai hậu.

Trương Khánh Long nhẹ thở phào:

- Đa tạ tiểu thư thấu hiểu, đổi lại, tại hạ hứa chỉ thi triển khinh công vừa phải hầu tiểu thư còn theo kịp. Đi nào.

Vút.

Ngô Hiểu Mai liền theo chân và dù có công phu Hư Nhược Thân Ảo lợi hại hơn Nam Cung Tôn Quỳnh thì sự thực vẫn là sự thật, rằng nếu Trương Khánh Long không chiếu cố chỉ thi triển khinh công ở mức độ mà Trương Khánh Long cho là vừa phải thì Ngô Hiểu Mai tự biết là nàng khó lòng theo kịp. Vì thế nàng bực dọc lên tiếng:

- Ta không tin một kích của lão Huỳnh như đã xảy ra lại khiến chân nguyên nội lực của người bị tác động. Bằng chứng là hiện lúc này khinh thân pháp của người vẫn cao minh khó lường nông sâu.

Trương Khánh Long khẽ suy:

- Tiểu thư quên chủ ý của tại hạ là chỉ muốn ngấm ngấm quay lại dò xét sao? Còn về tác động của tại hạ đã bị, tiểu thư tin chẳng bản thân tại hạ hiện đã đạt ngoài một hoa giáp công phu tu vi? Dù chịu tác động nhưng nếu chưa thực sự bị tổn hại thì vẫn nhanh chóng hồi phục. Thôi hãy đi tiếp nào. Hoặc giả tiểu thư có ý ngờ và cho rằng tại hạ vô khả đi nhanh hơn? Nếu vậy, tiểu thư xin cứ theo phương hướng này đi tiếp. Tại hạ dù đi trước một bước vẫn hứa chờ và nghe mọi điều tiểu thư cần tỏ bày. Cứ như thế nha? Tại hạ đi đây.

Vù...

Và Trương Khánh Long hoàn toàn mất dạng sau khi tự biến thành một vệt mờ và vọt thẳng theo phương hướng vừa dặn Ngô Hiểu Mai tiếp tục theo. Vậy là thêm một nguyên do nữa khiến Ngô Hiểu Mai hậm hực lắm lắm:

- Thân thủ gã này cao minh khó lường, nếu không phải thế, Ngô Hiểu Mai ta quyết chẳng lụy gã. Hừ, tức thật, sao gã chỉ tìm dịp xa lánh ta? Nhưng để xem lần này gã có giữ lời chẳng, đành theo gã vậy.

Nàng lao theo.

Vút.

Được một lúc Ngô Hiểu Mai giật mình vì chợt nghe tiếng Trương Khánh Long gào phẫn nộ:

- Lạc Nhữ An súc sinh, không sớm thì muộn ta cũng có cách khiến ngươi chết chẳng toàn thân. A...

Ngô Hiểu Mai kinh tâm vội chạy theo hướng phát ra tiếng Trương Khánh Long vừa gào vang dội. Vừa đến nơi nàng khiếp đảm nhìn Trương Khánh Long với y phục khắp thân vấy huyết đang đứng cạnh một thân hình bất động cũng nhuộm huyết toàn thân.

Nàng lại gần và vội nhăn mặt lùi lại:

- Muốn giết cứ giết cố sao ngươi đang tâm trước thì gây loạn thương sau đó mới hả hê kết liễu lão Huỳnh hầu như vô cừu vô oán với ngươi?

Nàng trách như vậy vì đã nhận ra thân hình bất động đang nằm ngay dưới chân Trương Khánh Long dù có gương mặt bê bết máu thì vẫn lộ rõ chính là lão Huỳnh. Ngờ đâu nàng vừa hỏi xong lập tức bị Trương Khánh Long quay lại nhìn nàng bằng ánh mắt ngập tràn sát khí. Kể cả khi lên tiếng, giọng của Trương Khánh Long cũng lạnh tởm thanh âm vọng về từ cõi âm ty:

- Xin tiểu thư cần ngôn cho, vì tại hạ nếu thích tay nhuộm huyết đồng loại thì khắp võ lâm này từ lâu đã bị thảm sát. Bởi sau những gì từng gây cho tại hạ thì bất luận ai, bất luận thuộc môn phái nào cũng đều đáng phải chết.

Và đột ngột Trương Khánh Long buông ra một tràng cười hần hộc:

- Nào là những nghĩa thúc vãn khiến Trương nghĩa phụ từng ngỡ có thể nhờ cậy, nào là Cái Bang, một đại bang luôn tự xưng hiệp nghĩa. Nhưng tất cả đều chung một tham vọng, đều sẵn sàng vì bí kíp tuyệt kỹ, dù đến với tại hạ nhưng thật tâm chỉ là lợi dụng. A... nếu tại hạ chẳng đủ tự chủ để kiềm nén thì võ lâm này e khó thoát cơn thảm sát vô tiền khoáng hậu. Thật không thể hiểu sao tại hạ vẫn chưa đủ dũng lược để trở thành đại ác ma? Tại hạ có nên biến thành đại ác ma chẳng? Ha ha...

Ngô Hiểu Mai thất sắc lùi thêm nữa:

- Nếu không phải người gây ra thì thôi, xin đừng vì ta mà kích động. Hơn nữa ta hiểu rồi, vậy là do Lạc Nhữ An hành động. Nhưng nhân vật họ Lạc hạ thủ chỉ là lão Huỳnh, là phụ thân của họ Lạc, đâu can hệ gì tới người, có sao người phần uất?

Trương Khánh Long ngưng cười, và sau một lúc chú mục nhìn nàng, Trương Khánh Long chợt thở dài và thổ lộ:

- Vì Huỳnh lão gia đối với tại hạ chính là...

Chợt Trương Khánh Long nghe Ngô Hiểu Mai kêu:

- Ối, lão Huỳnh như còn sống? Hay do bóng chiều nhập nhoạng khiến mắt ta bị hoa?

Trương Khánh Long giật mình quay lại và lập tức phục người cạnh lão Huỳnh:

- Huỳnh lão gia.

Quả nhiên đã có kỳ tích, lão Huỳnh chợt tựa mình và buột miệng rên:

- Súc sinh... đã bảo chẳng còn giấu gì nữa, sao người... nhẩn tâm hành hạ... ta là phụ thân người? Súc sinh...

Trương Khánh Long áp một tay lên phần ngực vẫn nhuộm huyết lai láng của lão Huỳnh:

- Lão đừng kích động, là tại hạ đây, Trương Khánh Long đây. Hãy mau trấn định, để xem với nguyên khí tại hạ đang nhẹ trút vào có giúp ích gì cho lão chẳng?

Lão Huỳnh hé mở hai mắt thật khó khăn:

- Trương tiểu tử! Sao người quay lại? Thương thế của người sao rồi? Mà thôi, với chân nguyên vẫn thâm hậu người đang truyền, ta tự biết vậy là người đã ổn. Nhưng hãy nói đi vì sao người không hạ thủ ta? Rõ ràng người chủ ý buông tha ta. Tại sao?

Trương Khánh Long vụt nhẹ giọng:

- Vì tại hạ còn muốn gặp để hỏi lão minh bạch về một điều.

Lão Huỳnh chợt run rẩy:

- Người muốn hỏi gì? Nhưng thôi để ta đoán. Mà không phải, để ta hỏi. Có đúng như Lạc Nhữ An đoán, người từng am hiểu Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm không? Hãy nói mau.

Trương Khánh Long chợt lấy mảnh Kim Dao bài ra đưa cho lão thấy:

- Vậy đây là tuyệt kỹ Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm?

Huỳnh lão chẳng cần nhìn lâu, chỉ thoáng xem qua là lão nhăn nhó lắc đầu, đoạn vừa thở dài vừa nhắm mắt lại, không đáp và cũng không hỏi gì nữa, bất quá chỉ lẩm nhẩm như trước đây, lúc hãy còn hôn mê:

- Oan nghiệt... quả là oan nghiệt...

Trương Khánh Long chợt rít, chứng tỏ đang rất phẫn khích:

- Lão quyết phải hạ độc thủ, muốn kết liễu tại hạ đến thế sao?

Lão vẫn nhắm mắt không đáp.

Trương Khánh Long gục đầu và thanh âm theo đó cũng chùng lại, nhẹ đi:

- Bất luận đều Lạc Nhữ An đoán hoặc đúng hoặc sai, cũng bất luận tại hạ có am hiểu hay không về Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm, tại hạ cứ ngỡ lẽ ra lão cần phải tra gạn thực hư để minh bạch về việc này. Ngờ đâu lão bất chấp tất cả, cứ thản nhiên tung sát thủ, thuận theo tính độc ác vốn sẵn có của lão, đúng không?

Nhận thấy lão thủy chung không chịu lên tiếng nữa, Trương Khánh Long vụt ngẩng mặt lên, nói bằng giọng đã trở lại bình thường:

- Vậy là tại hạ vẫn có cơ hội hoàn toàn minh bạch, là điều cần phải đa tạ trời phạt, đa tạ lão. Nhân đây do không thể giúp gì thêm với hiện trạng của lão đã đến nông nỗi này, lão hãy yên tâm, vì tại hạ hứa sẽ không để lão chết không nhắm mắt. Tại hạ sẽ thay lão báo thù, sẽ bắt Lạc Nhữ An đền tội. Nhưng nếu tự thâm tâm lão muốn nữa thì tại hạ hứa sẽ chờ và sẽ an táng lão theo đúng lễ, quyết không để lão thây phơi đồng nội. Được chứ?

Ngô Hiểu Mai qua từng diễn biến đang mục kích, nàng càng nghe càng ngỡ ngàng, nhất là hoang mang do không hiểu câu chuyện giữa cả hai là có ý nghĩa gì. Dù vậy nàng cũng minh bạch đích thực Trương Khánh Long cho mãi tận lúc này vẫn chưa có chủ ý gây tổn hại cho lão Huỳnh. Không những vậy mà còn xảy ra điều ngược lại, là lão Huỳnh đã quyết kết liễu Trương Khánh Long, qua một kích gọi là Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm ngay vào tâm mạch Trương Khánh Long. Chỉ may mắn là nếu Trương Khánh Long không ngẫu nhiên có và được mảng Kim Dao bài che chở thì vật bị Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm hủy ắt không là Kim Dao bài, mà chính là vùng tâm mạch của Trương Khánh Long.

Nhưng tại sao đã suýt mất mạng vì lão vậy mà giờ đây thay vì oán hận, Trương Khánh Long lại tỏ ra quan tâm, lại nguyện ý chiếu cố đến lão? Ngô Hiểu Mai tự hỏi như vậy và may thay nhờ đang hiện diện nên nàng dần hiểu. Đây là lúc lão Huỳnh bắt đầu mở miệng lên tiếng trở lại. Lão ào ào và đột ngột hỏi:

- Mẫu thân người sao rồi?

Trương Khánh Long vẫn cứ trút truyền nguyên khí qua lão, miệng hỏi ngược lại:

- Có điều này tại hạ vẫn muốn hỏi, có phải gia mẫu họ Tô?

Lão tỏ ra ngạc nhiên đến mở mắt nhìn:

- Sao? Vì hổ thẹn hay vì phần hận, mẫu thân người chưa thổ lộ điều này?

Trương Khánh Long hừ nhạt:

- Hà tất phải hỏi câu này, vì nếu như tại hạ đoán đúng, gia mẫu đích thực ở họ Tô thì với xuất thân lai lịch chỉ là hàng dân dã, lại còn mang thân phận nữ nhi khuê môn bất xuất, há lẽ không phần hận sau những gì lão đã gây ra?

Lão cũng hừ hừ:

- Nói như vậy hẳn nhiên mẫu thân người cũng chẳng màng nhắc đến ta. Thế thì tại sao người tự đoán biết mối can hệ giữa ta và mẫu thân người?

Trương Khánh Long thở dài:

- Gia mẫu thủy chung vẫn là thường nhân, không tinh thông am hiểu võ công, thế mà đột nhiên biết và khẩu truyền cho tại hạ một tuyệt kỹ ba chiêu, còn bảo tại hạ nên luyện hầu mai hậu sẽ chẳng lo bị bất luận ai bức hiếp. Lão bảo thế vẫn chưa đủ để tại hạ từ việc truy nguyên xuất xứ tuyệt kỹ đến minh bạch dù phần nào mơ hồ về lão ư?

Lão bất chợt cũng thở dài:

- Nhưng người chẳng vì thế mà hận ta, vì sao?

Trương Khánh Long hỏi ngược lại:

- Lão thật muốn như thế chẳng? Và có phải vì luôn nghĩ như vậy nên ngay khi có cơ hội lão quyết hạ thủ tại hạ?

Lão thở dài và lúc lắc đầu:

- Ta không chủ ý gây tổn hại người. Nếu không, ta đâu cần hầu như miễn cưỡng người cùng ta đánh cược? Không những vậy, người tin hay không thì tùy, lúc phát hiện một đời tung hoành ngang dọc của ta có thể sẽ bị người, một tiểu oa nhi, gây cho nhục bại, dù không kiềm chế, buộc ta phải xuất độc thủ thì ngay lúc tối hậu ta vẫn kịp thu bớt đến non nửa chân kinh. Và thực sự nhờ đó người vẫn toàn mạng.

Trương Khánh Long thoáng ngẩn người:

- Nếu vậy... hãy cho tại hạ hỏi thêm câu này, vì lão bảo đã miễn cưỡng, buộc tại hạ nhận cược, là phải chẳng tự lão cũng đoán biết Lạc Nhữ An với tâm địa sẵn có thế nào cũng nghĩ cách gây bất lợi cho lão? Có thật lão đã đoán được chẳng?

Lão gương cười:

- Dù đoán được thì cuối cùng ta vẫn không thoát được thủ đoạn của súc sinh.

Trương Khánh Long cau mặt:

- Lạc Nhữ An cũng là cốt nhục của lão?

Lão bỗng phát giận:

- Nhưng không thể bảo tính khí nham hiểm và xảo quyết của súc sinh là thừa hưởng từ ta. Bởi ta tuy là ác ma nhưng chẳng hề nên danh nhờ vào thủ đoạn. Trái lại ta luôn quang minh lỗi lạc mỗi khi phải cùng bất kỳ đối thủ nào đối đầu, cũng bất luận đối phương có hay không có nhiều viện thủ. Ta hơn người nhờ bản lĩnh, súc sinh tuy chung huyết thống như ta nhưng đấy là bản tính nham hiểm thủ đoạn của mẫu thân hắc, mục phụ Huỳnh Tiểu Phụng.

Trương Khánh Long giật mình:

- Đoạn Mạch Yên Chi?

Lão chợt nhắm hờ hai mắt, như muốn đắm chìm vào dĩ vãng:

- Thật lạ, dường như ai cũng vậy, phàm khi cao niên mới chợt lo nghĩ đến hậu vận. Và điều đó chợt đến với ta lúc tình cờ có được mẫu thân người, thế nên ta chưa đối xử tốt với ai cho bằng Tô Sương Nguyệt. Dù vậy nhân một hôm ta phải bận tâm đối phó với yêu phụ họ Huỳnh, mẫu thân người đã lặng lẽ ly khai. Điều đó khiến ta phẫn nộ, chẳng còn tin bất luận ai nữa trên cõi đời này. Có lẽ nhờ vậy, dù nhận lời cùng mục họ Huỳnh đi tới Tử Vong Cốc, do mục bảo đã biết cách tiến nhập, ta vẫn cẩn trọng vì sợ lâm mưu

của mộ. Và ta đoán đúng. Thế nên lúc mộ chợt đem thân xác toan mê hoặc ta, là điều không thể có vì trước kia là do ta cưỡng bức mộ, thì ta vẫn luôn cảnh giác cho dù nghe mộ lần đầu đề cập đến một cốt nhục chung giữa ta và mộ, chính là gã Lạc Nhữ An. Nhưng vì thấy ta chưa tin lắm, mộ đột ngột kích động và toan hạ sát ta, ngờ đâu vì đã sẵn cảnh giác, ta đâu dễ để mộ đắc thủ, thế là ta giao thủ cùng mộ. Bất chợt xuất hiện thêm một viện thủ của mộ, thế là ta rõ, đưa ta đến Tử Vong Cốc chỉ là thủ đoạn của mộ quyết hãm hại ta. Thật may ta đã tiên hạ thủ vi cường, không những giết thác mộ mà tặng cho họ Đồng một bài học nhớ đời. Người thấy đó, ta chưa hề dùng thủ đoạn đối phó ai nhưng thủy chung ta luôn phải hứng chịu đủ mọi thủ đoạn của hầu hết mọi người.

Trương Khánh Long thoáng cau mặt:

- Lão kể cho tại hạ nghe những điều đó để làm gì? Trừ phi lão muốn ám chỉ đã có thể quả quyết Lạc Nhữ An không thực sự là cốt nhục của lão, đúng chẳng?

Lão Huỳnh mở mắt:

- Người vẫn không hiểu? Ta muốn nói, họ Lạc tuy là cốt nhục của lão Độc Trảo họ Nhạc này nhưng do hấn từ nhỏ đã chịu sự giáo dưỡng không chỉ của xử phụ xảo huyết họ Huỳnh mà còn tiếp nhận không ít từ tính khí thủ đoạn của họ Đồng nên hấn thật khác xa ta.

Trương Khánh Long khẽ gật đầu:

- Hóa ra lão mang họ Nhạc? Và sở dĩ Lạc Nhữ An gọi lão sang họ Huỳnh vì là đại tính của thân mẫu, yêu phụ Đoạn Mạch Yên Chi Huỳnh Tiểu Phụng?

Lão chợt hỏi:

- Sao người mang họ Trương?

Trương Khánh Long lắc đầu:

- Gia mẫu không giải thích, nhưng nhất định chỉ là giả danh.

Lão lại hỏi:

- Tính đến nay người được bao nhiêu niên kỷ? Cũng sắp đôi mươi đúng không?

Trương Khánh Long bảo:

- Tại hạ không muốn đề cập nữa đến chuyện này, và cũng xin lập lại, tại hạ sẽ không vì thế mà không báo thù cho lão. Hạng nham hiểm thâm độc như Lạc Nhữ An tại hạ quyết chẳng dung tha.

Lão thở ra:

- Người không muốn nhìn nhận ta?

Trương Khánh Long gục đầu:

- Điều đó không do tại hạ quyết định, lão hiểu chứ?

Lão bảo:

- Vậy nghĩa là mẫu thân người hiện giờ vẫn an toàn? Như thế cũng đủ hiểu, người chưa thể nhìn nhận ta một khi chưa có quyết định của Tô Sương Nguyệt.

Và không chờ Trương Khánh Long đáp lời, lão chợt nhích động và tìm cách nắm tay Trương Khánh Long:

- Người không phải bận tâm báo thù cho ta, vì với yếu quyết Mê Tông Vạn Hóa Công ta chủ tâm điếm chỉ sai cho Lạc Nhữ An, ắt hẳn sẽ tự chuốc hậu quả. Bất quá, ta hiện chỉ có tâm nguyện cuối cùng và mong được người đáp ứng, thế nào?

Trương Khánh Long thở dài:

- Lão thử nói xem. Còn tùy thuộc vào điều lão bày tỏ tại hạ mới quyết định có đáp ứng hay không?

Lão không tỏ bày ngay, trái lại lão bắt chợt hỏi:

- Người vẫn luyện Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm chứ?

Trương Khánh Long thoáng chấn động:

- Sao lão lại hỏi điều này?

Lão bảo:

- Cũng nhờ người từng luyện, là điều ngẫu nhiên khiến ta và người có chung đường lối sở học, thế nên duy chỉ người mới có thể đã giúp ta dần hồi tỉnh sau đợt hôn mê kéo quá dài. Có đúng như thế chăng?

Miễn cưỡng Trương Khánh Long thừa nhận:

- Thì cũng nhờ am hiểu sau đó nhờ phát hiện một cấm chế lão lưu cho Ngô Hiểu Mai tiểu thư lại là công phu sở học Độc Trảo, thế nên dù chỉ mới ngỡ ngợ, tại hạ vẫn tự cản trở bằng cách đặt đố và dịch dời mảng Kim Dao bài hầu che chắn vùng tâm mạch, là phương vị thế nào cũng bị lâm nguy nếu như lão đích thực dùng Độc Trảo công phu, một trong ba chiêu tại hạ đã biết, để tấn công vào đó. Tuy nhiên tại hạ đã không luyện nữa.

Lão ngạc nhiên và thất vọng:

- Tại sao? Vì sợ hệ lụy đến ta là một đại ác ma ư? Và cho đó là công phu bá đạo chẳng nên luyện ư?

Trương Khánh Long lại miễn cưỡng giải thích:

- Công phu tuy bá đạo nhưng chỉ dùng để đối phó những ác nhân như Lạc Nhữ An chẳng hạn, thì tại hạ quyết không ngại. Chỉ tiếc, nếu luyện theo công phu sở học ấy thì mọi công phu khác tại hạ vô khả luyện. Do tính khắc kỷ của công phu Độc Trảo thì phải.

Lão lắc đầu:

- Sai rồi. Độc Trảo công phu chỉ khắc kỷ mỗi một công phu, đó là Đoạn Mạch Chỉ. Nhưng sở dĩ ở người xảy ra tình trạng như vậy chỉ vì lần đó mẫu thân người ly khai quá sớm, trước khi được ta chỉ điểm toàn bộ Độc Trảo công phu.

Trương Khánh Long vỡ lẽ:

- Vậy tâm nguyện của lão là muốn tại hạ tiếp tục luyện Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm?

Lão thừa nhận:

- Vì muốn đối phó Đoạn Mạch Chỉ không phải chỉ từ Lạc Nhữ An mà còn thêm họ Đồng nữa thì người quyết không thể không cần đến Độc Trảo công phu.

Trương Khánh Long cau mày:

- Lão cứ luôn đề cập đến họ Đồng, là ai vậy?

Lão chợt thở hắt ra:

- Rồi người sẽ biết sau khi chịu tiếp nhận thêm phần khẩu quyết của Độc Trảo công phu mà người hiện còn khiếm khuyết. Người nhận chẳng?

Trương Khánh Long miễn cưỡng nhận lời:

- Nhưng sau đó lão phải cho tại hạ biết họ Đồng là nhân vật như thế nào, được chứ?

Lão hài lòng và bắt đầu truyền thụ thêm khẩu quyết Độc Trảo công phu cho Trương Khánh Long. Thế nhưng, khi lão càng nói với giọng ngày càng nhỏ, Trương Khánh Long vì ngộ lão có thói quen như vậy, tương tự những lúc lão lảm nhảm khi còn bất động hôn mê, nên tuyệt nhiên không để ý, chỉ khi chẳng nghe lão nói gì nữa, nhất là về nhân vật họ Đồng, Trương Khánh Long thúc giục lão:

- Sao lão không nhắc gì đến họ Đồng? Nên biết nếu lão không chịu nói, cũng có thể tại hạ sẽ chẳng bao giờ tự luyện lại Độc Trảo công phu.

Ngờ đâu lão vẫn im bật, khiến Ngô Hiểu Mai vì sinh nghi đành kêu:

- Như lão đã chết vì kiệt sức? Người vẫn còn trút chân nguyên nội lực chẳng?

Trương Khánh Long giật mình do phát hiện bản thân tuy vẫn đang trút truyền nhưng là truyền vào một hình hài đã dần giá lạnh.

Quá khích động, Trương Khánh Long vụt kêu:

- Phụ thân...

oOo

Nhìn Trương Khánh Long mãi sầu thảm trước một nắm mộ mới đắp, Ngô Hiểu Mai nhẹ lên tiếng:

- Người đừng bi thương nữa, vì so với ta người vẫn điểm phúc hơn. Bởi ta đâu có cơ hội lo lắng mọi hậu sự chu tất cho phụ thân.

Trương Khánh Long thở dài, thật dài:

- Ý tiểu thư vẫn hận vì cho tại hạ là nguyên nhân dẫn đến thảm sát cho Ngô gia?

Nàng bảo:

- Đã từ lâu ta không còn nghĩ như thế nữa, có chăng ta vẫn từng hận người vì người chẳng chịu giúp ta.

Trương Khánh Long quay lại và nhìn nàng:

- Phi Kiếm Bang Bang Chủ cũng chính là Cung Chủ Hòa Lạc Cung đã thu nhận tiểu thư từ lúc nào?

Nàng phì cười đáp:

- Chỉ sau khi nhờ có người, ta thoát sự uy hiếp của bọn nha trảo phái Thiếu Lâm khẩu phạt tâm xà. Cũng vì thế sau đó ta được lệnh tiếp cận người ngay tại Tảo Diệp Trang, không lẽ người chẳng tự đoán ra và nghi ngờ ta?

Trương Khánh Long lắc đầu:

- Lần lượt tìm đến Tảo Diệp Trang của tại hạ tuy có khá nhiều nhân vật nhưng tuyệt nhiên tại hạ chẳng hề nghi ngờ, một là về tiểu thư và hai là Đinh Song Tú huynh đệ. Chỉ mãi sau này, khi cùng đi với Nam Cung Tôn Quỳnh tại hạ phát hiện bị theo dõi, nhờ tự nảy nhiều nghi vấn liên quan đến mẫu thân Nam Cung Tôn Quỳnh cùng nội tình bí ẩn của Phi Kiếm Bang, tại hạ dần ngờ kẻ vẫn dõi theo từng hành tung của tại hạ có thể là tiểu thư.

Ngô Hiểu Mai không tin:

- Lời của người chưa thật thuyết phục, và nói đúng hơn, ắt do ta tự lộ sơ hở khiến người phát hiện. Chứ quyết không thể chỉ nhờ suy luận người có sự nghi ngờ. Sao người không cho ta biết sự thật?

Trương Khánh Long vẫn nhìn nàng:

- Hãy nói đi, có phải tiểu thư luôn nóng lòng, chỉ muốn báo thù cho lệnh tôn càng sớm càng tốt?

Nàng bảo:

- Thì người cũng vậy không đúng sao? Cho dù ta biết người phân vân khó xử khi phát hiện phụ thân người là đại ác ma. Vậy thì ta không phải ngoại lệ.

Trương Khánh Long cười nhạt:

- Nhưng khác với tiểu thư vì vô năng tự báo thù nên dù được mẫu thân Nam Cung Tôn Quỳnh thu nhận và truyền thụ võ học, tiểu thư vẫn nôn nóng khiến vừa phát hiện bản lĩnh của tại hạ có thể hữu ích và giúp tiểu thư hoàn thành sở nguyện liền nảy chủ định, vừa thực thi mệnh lệnh do lệnh sư giao phó vừa tìm cách lung lạc tại hạ, đúng không?

Nàng thở dài:

- Thật tâm mà nói thì ta chỉ miễn cưỡng bái nhận Cung Chủ Hòa Lạc Cung làm sư phụ. Bởi ta luôn bất phục khi phát hiện ở sư phụ có nhiều hành vi vừa không đoan chính vừa lăm lăm mưu mô thủ đoạn được biện giải là chưa đủ bản lĩnh hoặc để thanh lý môn hộ, chấn chỉnh Phi Kiếm Bang hoặc để giúp ta cùng phái Thiếu Lâm đối đầu. Nói cách khác, thân ta tuy nấu ở Hòa Lạc Cung nhưng lòng đã sớm nghĩ cách ly khai.

Trương Khánh Long vặc lại:

- Nhưng tiểu thư vẫn hạ thủ sở đoạt Tô phu nhân đã biết là thân mẫu tại hạ, mặc dù đang có ý muốn cầu cạnh tại hạ tiếp trợ báo thù.

Nàng bảo:

- Ta không thể không thi hành thượng lệnh. Dù thế ta vẫn có những an bài để lúc cần có thể giúp người giải thoát mẫu thân.

Trương Khánh Long ngạc nhiên:

- Có thật chẳng?

Nàng cười gượng:

- Người có nghĩ đã đến lúc chúng ta thôi nghỉ kỵ nhau chẳng?

Trương Khánh Long trầm ngâm:

- Cũng có thể nếu tiểu thư biết rằng kỳ thực qua thái độ tiểu thư cứ khẳng khẳng quả quyết Tô phu nhân chính là gia mẫu, tại hạ mới nảy ý nghỉ Thiếu Cung Chủ Hòa Lạc Cung phải là tiểu thư, cũng vì vậy dù thừa bản lĩnh hạ thủ nhưng tại hạ thủy chung vẫn chưa nhẫn tâm xuống tay đối với tiểu thư.

Đến lượt nàng ngạc nhiên:

- Lời của người là thực?

Trương Khánh Long cười cười:

- Không những thế, tại hạ còn có thêm một vài nguyên do càng dễ dàng đề quyết kẻ dôi theo hành tung của tại hạ chính là tiểu thư. Hãy thử giải thích xem vì sao tiểu thư luôn cười lạt, còn cố ý cho tại hạ và Nam Cung Tôn Quỳnh nghe mỗi khi thấy giữa hai người tại hạ tỏ ra quá thân mật?

Nàng đỏ mặt:

- Đừng nghĩ ta vì để mắt đến người nên có dạ ghen tuông. Người không xứng đâu.

Trương Khánh Long gật đầu:

- Thì tại hạ đâu đã nói tiểu thư ghen? Trái lại tại hạ nghĩ ắt do tiểu thư phật ý vì không được tại hạ chiếu cố như đã đối với Nam Cung Tôn Quỳnh. Vả lại tại hạ còn chỉ điểm cho Nam Cung Tôn Quỳnh Mê Tông bộ pháp, là điều lẽ ra tại hạ chỉ nên truyền cho tiểu thư do giữa hai chúng ta đã có những quen biết từ trước.

Nàng hậm hực bảo:

- Cũng không phải ta đổ kỵ vì không được như Nam Cung Tôn Quỳnh. Trái lại ta chỉ tức vì người cứ để phí thời gian cho những kẻ luôn hành sự thiếu quang minh lỗi lạc như Phi Kiếm Bang. Là thời gian lẽ ra người nên dành cho ta nếu trước kia đừng mãi khước từ, không chịu nghe ta tỏ bày.

Trương Khánh Long vỗ lẽ:

- Nếu vậy giả như tại hạ nhận lời giúp tiểu thư thỏa nguyện thì giữa chúng ta sẽ là hảo bằng hữu?

Nàng gật đầu:

- Và thoát tiên ta sẽ giúp người có lại một mẫu thân vẹn toàn. Ta hứa được thì làm được.

Trương Khánh Long gật đầu theo:

- Nhưng nếu tại hạ luôn muốn giữ kín thân thế lai lịch tiểu thư có hứa chăng?

Nàng ngạc nhiên:

- Người quyết không nhận đại ác ma là thân phụ sao?

Trương Khánh Long bảo:

- Bởi tại hạ chưa thể tùy tiện tác chủ, còn chờ sự định đoạt của thân mẫu.

- Vậy người cũng quyết không khởi luyện lại Độc Trảo công phu?

Trương Khánh Long cười cười:

- Điều đó đâu hệ trọng một khi bản thân tại hạ hiện đã có thân thủ thượng thừa.

Nhưng tiểu thư hứa chứ?

Nàng lo ngại:

- Người chớ nên xem thường Đoạn Mạch Chỉ. Vì mẫu thân Nam Cung Tôn Quỳnh cũng am hiểu tuyệt kỹ này.

Trương Khánh Long cau mày:

- Có nghĩa là tiểu thư đã đoán biết nhân vật họ Đồng là ai? Vì mẫu thân Nam Cung Tôn Quỳnh chỉ am hiểu tuyệt kỹ này từ nhân vật họ Đồng.

Nàng lắc đầu:

- Từ khi ta trở thành Thiếu Cung Chủ Hòa Lạc Cung thì ngoài Cung Chủ và lão Hộ Cung họ Lã hạ lưu dân dật, thú thật vẫn chưa thấy có thêm ai khác xuất hiện ở Hòa Lạc Cung. Không, ta không biết họ Đồng là ai.

Trương Khánh Long nghi ngại:

- Tại hạ chỉ biết có một kẻ họ Đồng, chính là Nhất Ác Đồng Khuê, nhưng thân thủ lão này thật khó nghĩ đấy là nhân vật họ Đồng đang đề cập.

Ngô Hiểu Mai cau mày:

- Dựa vào đâu người cả quyết cả hai không thể là một?

Trương Khánh Long cười cười:

- Vì đã có lần tại hạ tận mục sở thị, Nhất Ác Đồng Khuê dù lâm nguy vẫn chẳng có công phu nào tương tự Đoạn Mạch Chỉ để tự cứu mạng. Nhất định lão không là họ Đồng chúng ta đang nhắc đến.

Ngô Hiểu Mai nhún vai:

- Tùy người thôi, vì càng ngày ta càng minh bạch ở người quả có tính khí chẳng khác gì lệnh tôn, cũng luôn thích đơn thân độc lực đối đầu và tỏ ra không ngại bất kỳ đối thủ nào. Và may sao người lại có thân thủ thượng thừa tương tự phụ thân, có chẳng người không thích lắm cảnh tay nhuộm huyết tươi, là điều từng khiến lệnh tôn bị gán danh xưng đại ác ma. Phải chăng đấy là do thừa hưởng tâm tính thuần hậu từ mẫu thân?

Trương Khánh Long chợt cười lạnh:

- Là không thích chứ chẳng phải không thể tay nhuộm huyết người. Ý tại hạ muốn nói kể từ hôm nay, bất luận ai nếu dám gây bất lợi cho tại hạ thì kẻ đó đừng mong thoát họa.

Ngô Hiểu Mai rùng mình:

- Nhưng người đừng để tự trở thành đại ác ma, vì điều đó tất phải dẫn đến hậu quả khó lường.

Trương Khánh Long cũng rùng mình:

- Tiểu thư lo ngại cho tại hạ thật sao?

Nàng quay mặt sang chỗ khác:

-----Mất trang 165 □ 168-----

- o O o -